

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 156. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529613564560/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

sterne, og flere af dem havde samlet sig i en Kreds, hvor de, som det er Brug i disse Egne, underholdt sig med gamle Sagn, der vare gangne fra Mund til Mund giennem Aarhundreder, og hvori Sandhed og Digt vare saaledes blandede og sammensmeltede, at de vanskelig mere kunde skilles fra hinanden.

Det varede da heller ikke længe, før en stor Deel af Selskabet omringede de Fortællende. Blandt Tilhørerne indfandt sig en Mand, som aldeles ikke havde Hiem i denne Kreds, og som Enhver ugierne saac der, det var Toldbetienten Iwan, der, uagtet han vidste, at han havde mange Fiender paa dette Sted, dog, i Tillid til Czernims Giestfrihed, vovede sig did.

En ung Bonde, der længe havde siddet taus, med Haanden under Kinden, og betragtet Iwan, udbad sig endelig Tilladelse til at berette en selsom Hændelse, der var mødt ham selv, og da de Øvrige erklærede sig tilfredse dermed, fortalte han nedensstaaende vidunderlige Begivenhed.

»Jeg gik en Aften høit oppe mellem Biergene, tre Mile syd for Krakau, jeg vilde just ned til en By, hvori jeg alt saae Lysene brænde, og desuden skinne nede Maanen ind i Fieldrifterne, og det saae ud, ret som naar en stor Lampe skinner paa Saltet i Saltgruberne eller ned i en Salpeterhvælving. Nu blev jeg til Sinds at see op i Luften, og jeg mærkede da, at Maanen bestandig blev større og større, og kom nærmere og nærmere. Tilsidst blev den saa stor, som et maadeligt Vognhiul, og kom saa nær, at jeg blev bange, den skulde falde ned paa mit Hoved. Jeg bad da en Bøn til den hellige Stanislaus, og løb stærkt til, men det hjalp ikke, thi jo mere jeg løb, desmere løb Maanen efter. I det samme fornemte jeg en Hund, der gløede høit oppe i Luften, alle Hunde i Bondebyen svarede den, men den gløede skrappe, end alle de andre. Tilsidst kom det mig for, som

om der var En over Hovedet paa mig, der kaldte mig ved Navn. Jeg vil da ikke negte, at jeg blev noget underlig til Mode, derfor løb jeg endnu stærkere, end før. Da hørte jeg grangivelig En, der raabte: »Valentin! hvad Diævelen løber du for?« — »Staa stille!« raabte det igien, »seer du ikke, jeg er færdig at styrte ned og slaae Hovedet i Stykker for din Skyld?« — Da saae jeg, at Maanen knap var et Bøsseskud borte fra mig, og at det var Manden i Maanen, der rakte sig ud over den, saa hans Haar faldt ned i Luften, ligesom en Hestehale, der glindsede i Maaneskinnet. Ved Siden af ham stod hans Hund og giøede, og jeg saae, at det var en stor gul Vindspiller af god Art. — »Er det Jer?« sagde jeg, og tog Mod til mig, »hold Jer godt fast, og tag Vare paa Jeres Hund, at han ikke kommer til Skade, thi han synes mig ikke saa ringe at see til.« — »Det er en god Hund,« sagde Manden, »havde jeg ikke ham, saae det galt ud i de mørke Nætter, thi hvor stort mit Lys er, naar jeg begynder min Gang, saa brænder det dog op, før jeg naaer hen til Solen og henter mig et igien, havde jeg da ikke min Hund, som sagt, der kunde føre mig i den mørke Nat over Himlen, hvor der hverken er Vei eller Sti, ligesom paa Kosakkernes Stepper, hvordan skulde det saa gaae?« — »Nu forstaaer jeg,« sagde jeg, »hvorfor I holder saa stort et Dyr i disse knappe Tider.« — »Det maa jeg vel nødes til,« sagde han. — »I seer saa mager ud, I har sagtens ikke meget tilovers,« sagde jeg, »hvis I ellers vil laane mig Eders Hund en Aften, naar jeg er hjemme, og har min sorte Roland hos mig, da skal det ikke komme an paa en Gylden eller noget Mere, thi jeg tænker, at de to kunde give en god Art sammen.« — »Dertil er min Hund for god, at den skulde give sig af med en Bondekøter,« sagde han. — »En Bondekøter!« svarede jeg, »I lyver, som en Skielm, det er ingen Bonde-